

Vô biên

Như kẻ hành nhân quáng nắng thiêu,
Ta cần uống ở suối thương yêu;
Hãy tuôn âu yếm, lừa mơn trớn,
Sóng mắt, lời môi, nhiều - thật nhiều!

Chớ nên tiết kiệm, hỡi nàng tiên!
Ta được em chẳng lại mất liên;
Với bạn ân tình hay với cảnh,
Nơi nào ta cũng kiếm Vô – biên.

Những phen reo hót, những cơn say
Những lúc mây đen ám mặt mày,
Là lúc rời xa muôn thế giới
Đến vòn trong dạ cánh chim bay...

Trời cao trên nhử chén xanh êm;
Biển vắng không nguôi nỗi khát thèm.
Nên lúc môi ta kề miệng thăm,
Trời ơi, ta muôn uống hồn em!

Xuân Diệu